

V. ÉVFOLYAM.
Megjelenik
minden vasárnap
ára 3 óra 1 fjt 50 kr.

Az előfizetési pénz a
KIADÓ-HIVATALBA
városháztér 6. sz.
alá küldendő.

Pest, sept. 24.
1871.
39. szám.

GYÖTTÖKNÉK
öt előfizető után
tisztelet-példány jár.
Egyes példány ára helyben: 10 kr.

Szerkesztői iroda:
VÁROSHÁZTÉR 6. SZ,
ide küldendő mindenféle kéz-
irat, mely „Ludas Matyi“-nak
van szánva.

Hivatalos cantate.

Chórusban éneklik az ujonnan kinevezett királyi birák, főügyeszek
és törvénytörési elnökök.

Ad Notám: „Rég veri már a magyart a teremő.“

Dicsértessék Bittó Pista örökre . .
Ki nem nézte, melyik malacz ki ökre?
De meg nézte . . melyik párthoz tartozik . .
Török! Novák! Paulovits! és Vavrik:

Dicsériát zeng az egész deákpárt . .
Eljött a nap, a dicső nap! mire várt.
Meg is kapta — a mire oly rég lese . .
A kormánynak valamennyi kortese.

Sose láttam ilyen kevert náctziót,
— Ette fene a kvalifikációt —
Bittó Pisti nem tartá ezt szem előtt:
Birónak tett doktort s tanfelügyelőt.

Nyakára tolt megyének és nemzetnek
Tótot, csehét s mindenféle jött ment-et.
Bach és Schmerling s a reichsrátnak hiveit,
A kik osztják Deák Ferkó elveit.

Nem tesz semmit, hogy ignóta quántitás,
Protektzió, csuszás-mászás, talpnyalás . .
Elegendő arra, hogy Bittó kegye —
Elnökké vagy főügyészszé megtegye.

Ártiesóka, nadragulya, esiesóka!
Ez a kormány isten bizony nagy róka,
Most sül ki már, még pediglen kapóra,
Mért bizta az igazságot Bitóra?!

Ludas Matyi,

Mészáros Városh

A magyar jogászggy üléshez

igazmondó hosszú rímek.

Jajgat és jajgatand jó codex nélkül a szegény ju stitia.
 Olyanná lett ez a provisoriumban mint apátlan gyermek!
 Gondold meg csak jogász, mai nap mi az a juris prudentia?
 Átkozottul elvan csürve és csavarva, bár lehetne remek.
 Sanyarg a sok cliens, s a sok doctor juris perek után sohajt.
 Zöld ágra vergődni, s törvényszékhez jutni mindegyike ohajt . .
 Gyógyítani most már ki fogja e nagy bajt? Az igazságügyér!?
 Ysten bizony ez a kinevezésektől mostan mire sem ér.
 Ügyvédek, eliensek, szorongva várják az új bíróságokat . .
 Lamentálnak, mivel nagy sokára kapják a határn apokat.
 És annak az oka, hogy a régi bírák keveset dolgoznak . .
 Sem több, sem kevesebb, mert jövő sorsukról ők is gondolkoznak.

Nyilatkozat.

Az „Ellenőr” pénteki apróságában ezt olvastam:

„Hol volt, hol nem volt, még az operenzián is innen volt egy s z a m a t. Ez a számár meggyőzőlök, hogy minél inkább ordit, annál nagyobb habotát gerjeszt, s borzasztó szárnak tartatik, mi rendkívül bosszantá nagyravágását. Egyszer ez a csasi ábrándozni kezdett a mód-ról, melyvel remítové telhesse megjelenését; bele bjt tehát egy oroslán borbé, s elorditá magát hatalmasan, s megrá: „A balközép programmja az 1872-ik képviselő választásánál” ezimű rópiratot, és erre lön óriási kacaj, mert mindenki azornal felsmeré hegyesedő füleitől, hogy hiszen ez a Ferenecz gazda csacsija” s a t.

Mintán nekem is meglehető h e g y e s e d ő füleim vannak, és így az „Ellenőr” képes beszédjéből könnyen azt gyaníthatná valaki, hogy én lappanganék az oroslánbörben: ezennel kijelentem, hogy nem én vagyok Ferenecz gazdának az a csacsija, a ki azt a balközépi programmot írta.

Coram me

Semmicehi Ödönke.

Halszki Gusztika.

Tűzoltói fricskák.

Az ostor is a végén pattan, a tűzoltók diszebedje is a végén csattant; midőn a „Pesther Journal” szegény tudósítójának egy tűzbe jött tűzoltó a képére más z o t t.

Gróf Széchenyi Ödön sietett különben azonnal kijelenteni, hogy ez a tűzoltói konfcet csak tévedésből szolgáltatott ki az illetőnek.

A „Pesther Journál” tudósítója tehát kénytelen volt vissza adni a pofont, mint illetéktelen accidentiát egy kis kamattal, mi oly láng vörös nyomot hagyott maga után, hogy az egész diszlakomázó testület tüzet kiáltott.

A kötés.

Van egy kártya játék,
 Kötésnek nevezik. . .
 Négy egyen szükséges,
 Hogy ha ezt tervezik,
 Ha van hát elkezdik.

A két szemben ülő
 Egy kézre dolgozik,
 Nyerés, veszteségről
 Együtt gondolkozik —
 S mindenben osztozik.

Játékban a filkók
 Legfőbb helyen állnak,
 Mattsot osztogatnak
 Disznónak, királynak,
 S kötetést ők csinálnak.

Vörös filkó még is
 Mindenek felett áll,
 Ó a harckeve:ő.
 Tromfólást ő diktál,
 Legelől figurál.

Ha aztán egyik fél
 Megnyeri a harcot;
 Másik fél hajadon
 Fővel vag büs areot,
 Így fizet ő sareot.

* * *

A nepek atyjai
 Ily kötetést kezdenek,
 Filkóikra bizták:
 Nyernek vagy vesztenek. —
 Rosz vége lesz ennek.

A fő miniszterek
 Fitkót jelző kártyak,
 A tromfot majd szépen
 Egyszer kikiáltják.
 S lesznek kik meg bánják?

Minden filkó elüt,
 Vigyázz osztrák kétszem!
 A kötés játszásnak
 Még rosz vége lészen.
 Lágymindenre készen.

Kotnyeles.

Boszorkányper.

Vádlott: Tarsoly Zsuzsi kuruzsló tudós asszony, Dal-Cin vetélytársa és diplomás hites bába.

Vasvillás vádló: Csörgősmalmi Kornyikáló János gazda, a k: a zsóltárból kótára tud jajgatni. Isten-felő erős kálomista ember, de beválnék pápistának is, mert hiszen a boszorkányban.

Esküdtszéki tagok:

Bíró uram ökeme.

Potrohosi notárius.

Korpaczibere János.

Tinólaki Gergely s több érdemes polgárok mint a kupak tanács tagjai.

Vádló Kornyikáló sz. János előadja, hogy Tarsoly Zsuzsi hites bába ötet minden falamiástól együtt megrontotta, merhát lássak bíró uraimék még a tejemet is megrontotta pedig hát . . .

„Ne beszéljék kend olyan bolondot. hájszen nem fejős tehén kend az ebalelket . ? vága Kornyikáló gazda szavába esküdt Tinólaki Gergely.

— Ne feesejgék bele Gergely szomszéd . . hadd mondja el panaszát a vádló, mit tud Zsuzsi asszonyról. — Beszéljen Kornyikáló uram paranesolá Potrohosi notárius.

„Hát kérem, valamintségesen hogy itt állok, hát olyan szent igaz az, hogy én ez égetni való bábát láttam már boszorkány képében, meg szárnyas denevér képében, de látta ezt más ember is, mert hát kérem, hunnan vóna az, hogy ha este lemegy a nap, hát be alkonyodik, és akkor elkezd setétedni, és a kutya elkezd az istálló irányában a hódvilágra ugatni . .

Potrohosi notárius: (a jegyzőkönyvet forgatva)

Vannak e kelmednek tanubizonyságai, hogy mindennap naplementkor bealkonyodik a csörgős malom felé ? és hogy a hódvilágra csakugyan ugat a kutya ?

„Tyűh notárius uram az egisz alsó vig, de hájszen ne menjünk odébb, itt van Tinólaki Gergely uram is.

Potrohosi: Mit tud kigyelmed Tinólaki uram Tarsoly Zsuzsi bábáról? hány éves? mikor született? hány iteze pálinka fogyott el a keresztelön? ki a keresztapja? vót e máu bot alatt? lefizette-e az ideji adóját? tudja-e azt, hogy az újabb alkotmányos intézmények folytán áldozó esőtörtők hamvazó szerdán esik? hiszen e a boszorkánysagban? sat. sat.

Ezen partiális kérdések felvételén s lekörmöltetvén: vallja tehát vasvillás csörgős malmu Kornyikáló János uram:

I-ször, hogy ő miután mindennap jól lakik estve lebbentsel egész falamiástól együtt s fejenként megisznak egy-egy porcezió mokus-vizet (spiritussal felelesztet kütviz) akkor aztán lefeküdnék és elaludnak. Ekkor Tarsoly

Zsuzsi bába által jön a házgerincezn, neki megyen sorba mindnyájoknak, és a gyomrokra ül, és ott mond el egyboszorkány miatyánkot; akkor aztán átváltoztatja magát kandur maeskává, aztán alábuvik a csákó tehén tőgyének és kiszopja belőle a tejet, és mikor már teleszitta magát, fényes holdvilágnál eljárja a hátán a boszorkány-tánczot. Hát lássák kigyelmetek így ront meg bentünket ez az égetni való személy, azért hát csak arra kérem nemzetes bírák uraimékat, hogy vagy igessik meg kigyelmetek ezt a vasorru bábát, vagy kergessik el a pokolba, mer hát sose lesz különben bikesség a faluban . . . (még tovább is akar beszélni azonban neki krakogja magát Potrohosi notárius s imigyen kezd diskurálni:)

„Már hiszen tisztelt esküdtszék! ámbár igaz, hogy könyves Kálmán eltörülte a boszorkány üldöztetésekét és megégettetésüket, mindazonáltal Kornyikáló uram értelmes előadása után én is csak annak vagyok a mondója, hogy a boszorkánymesterség nem csupa fiktzió, magamon is tapasztaltam már eleget a boszorkány nyomását; az is igaz, hogy én is jól lakom lefekvőre turós esuszával és boroeskával is, de még is, hogy ez a nyomás csupán magától támadna, ez merő balhit vóna. Én tehát magam is azon meggyőződésben élek, hogy több izben meg nyomott már a boszorkány engemet is; ugyan azért helyeslem a boszorkány üldöztetést, s ezennel felterjesztem a vármegyére.

Ezzel a jegyzőkönyv hitelesítettik és az ité'et meghozatik.

Vádlottnak, miután az önvédelem meg nem engedte-tik, keserves könyeket hullat — s kikiséri a falu határából s minden három lépése után zsidó keresztet kapar utánna a kisbíró.

Ezen az újabbkor s alkotmányos felvilágosodotság nak köszönhető boszorkány per kezdődött és tárgyalatott Szamárteleken, Boeskor vármegyében, junius hó 19-én 1871-ik évben; pedig ez a Szamártelek szörnyű böles atyafiakból áll am, és úgy eljárnak az istenházába, mintha csak a legjobb pálinkát mérné benne Jakab Zsidó!

Egy ujdonsült honatya dala.

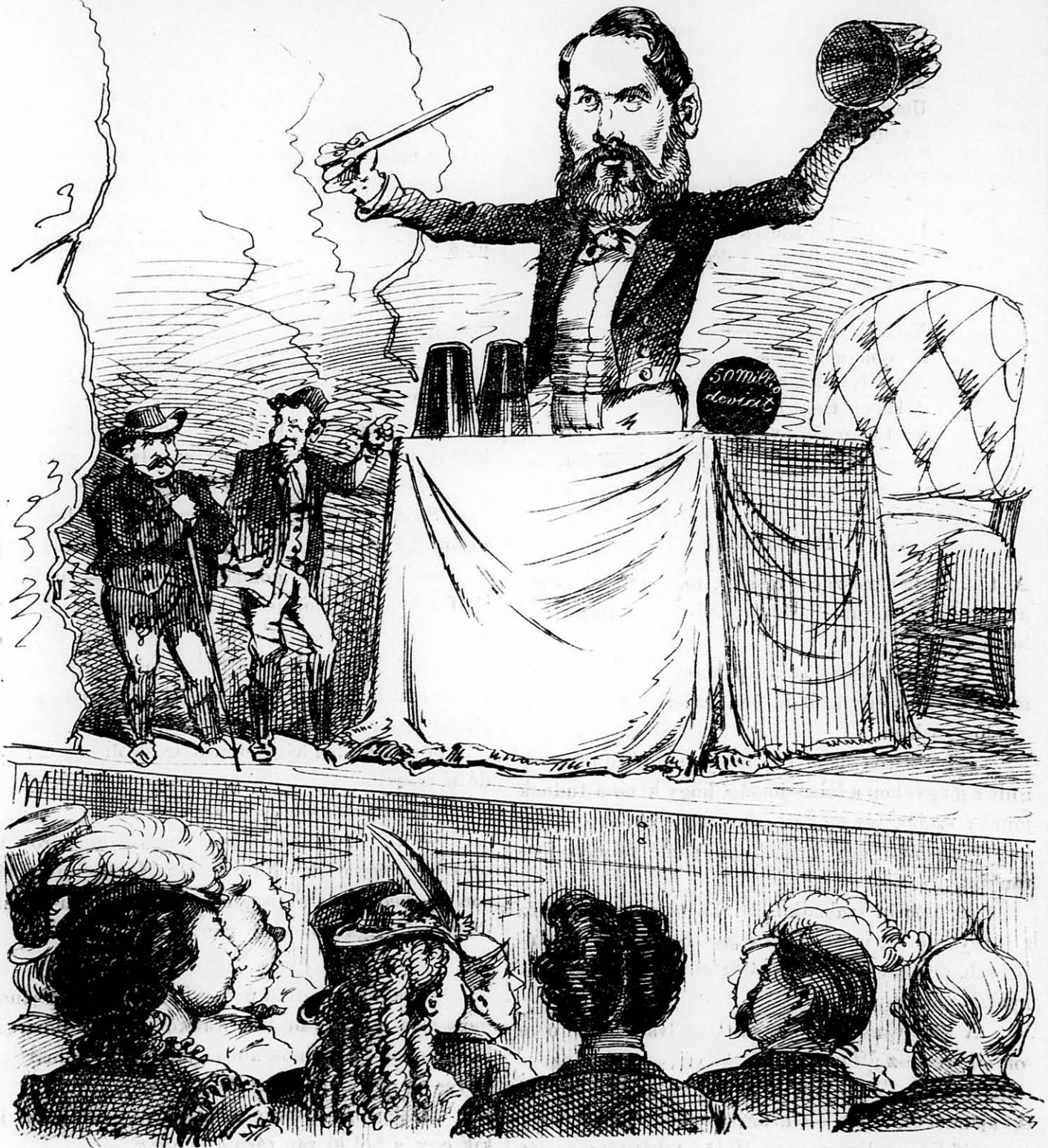
Happ trillárom, trillárom,
Membuktam én a nyáron —
Vágyaimnak Mekkájába.
Mamelukok hazájába
Őszre pedig immáron
Bementem K a p u v á r o n.

A törvényszéki elnökök kinevezése után.

Bittó: Uraim! jelentem, hogy a konz mind ki van már osztva, tehát nem vagyok itthon senkinek.
Még van ugyan 16 hely betöltetlen, de ezt máresak azok kapják, kiket Ludas Matyi protegál.

Finánczminiszteri bűvészet.

Iczig szomszéd: Meglássa khend Mihály gazda! ez a Boskhó még egy négy emeletes házat zsánzsiroz a belvárosban abból a golyóból.

Mihály gazda: Könnyű mesterség annak, ki már azt is produkálta, hogy mikép lehet egy három emeletes házat építtetni pufra a Józsefvárosban

Emlék sorok.

báró Senyey Pál albumába a történelmi társulat küldöttségének szívélyes fogadtatása alkalmával . .

Hejh! régente a magyar még
Vendég szeretőbb vala,
Mindenkit szívesen látott;
Útas előtt nyitva állott
Kapuja és ajtaja.

Későbbben a barátságot
Sok magyar csak szinlette . .
Ilyen ígét hirdetének:
Hogy „a hivatlan vendégnek
Ajtó mögött a helye.“

Most pedig a jelenkorban
Ki vendéget invitál:
Az a divat, hogy a gazda
A kapufélfánál hagyja . .
Mint báró Senyey Pál.

Korhadt Miska,

Adomák.

A t . . . i két mészáros mester, meg nem elégedve a megye húslimitációjával, feljebb akarta rugtatni a hus árát.

Elmentek tehát az alispánhoz, azonban kérelmezni csak az egyik ment be, a másik kinnt maradt az előszobában.

A mészáros előadván: hogy mennyire megdrágult a megyében a lábas-jószág, hogy ki nem tudnak jönni a szabott-ár mellett a hussal, kérte az alispánt hogy legalább egy krajczárral vinné feljebb fontonkint.

Az alispán szabadkozott, hogy nem teheti, ez a megye dolga, várjanak a közelebbi megye gyűlésig stb. de a mészáros nem tágitott egy könnyen, kunyorált tovább.

A kinnt várakozó mészáros hallván hogy nem sok sikere lesz a kérelemnek, s egyszersmind azt is tudván, hogy az alispán úr rettentő módon szereti az ajándékot, arra a furfangos ötletre jött, hogy megtréfálja az alispán urat. Midőn tehát társa ismét esedeznék, s erősitené, hogy a hus árának feljebb vitelet az alispán ur s megteheti addig, mig közgyűlés tartatnék, csak elkezd ám az előszobában várakozó mészáros bögni mint a borju.

A jól utánzott borjuhangoakra figyelmissé kezd lenni a megye ura, a bent kérelmező mészáros pedig rögtön átértvén társa furfangját, újra ostromolja kérelmével az alispánt; az ostromnak aztán az lett az eredménye, hogy kiadatott az alispáni rendelet, miszerint a hus ára fontonkint ettől s ettől a naptól fogva 1 krajczárral feljebb emeltetett.

A két mészáros zsebre dugván az engedélyt ravasz mosolylyal távozott. Távozásuk után az alispán csakhamar kiáltja szakácsát a Stefit, ki is megjelenén, kiadatik neki az ordre, hogy a borjut vágja le, s ebédre hatalmas borjupörkölt és sniczli legyen belőle az asztalon.

„Miféle borjut méltóztatik nagyságodnak érteni — kérdi Stefi az alispánt.

— Miféle borjut . ? Nohát tudja, azt a mit a mészáros hozott az imént.

Stefi mondja, hogy ő nem látott semmiféle borjut, hogy hozott volna be az udvarba valaki.

„Dehogyan nem hozott, keresse csak.“

Stefi aztán össze-vissza vizitált minden zeget zugot, kályhalukat, de biz a borju nem volt sehoh.

— Furesa, — mondá az alispán, — hiszen saját füleimmel hallottam a borju bögését, csak vissza nem vitte tán?

Stefi bizonyítá, hogy ő látta mikor jött s mikor el is ment a két mészáros, de azok „puszta kézzel“ jöttek be az udvarba, s ugy is távoztak el.

— Micsoda? hát két mészáros volt nálam? kérde az alispán.

„Igen is kettő“ nagyságos uram!

— Ugy, akkor a kinnt maradt mészáros bögött hát, rászédtek a kötni valók. No Stefi csak lászon az ebéd után . . . ma nem eszünk borju-sniczlit, dörmögé magában az alispán . . .

Hivatalt kapott az úrfi. „No, mondá barátjának, most már csakugyan kell frakkot csináltatnom, mikor minden hivatalnok abban jár; nem tudnál egy ügyes szabót komendálni?“

„De igen — viszonzá barátja — nézd ott lakik egy, a hol ki van téve a cimere.“

„Ej hiszen nyerges cimere az,“ ellenveté az urfi.

Se baj, azért csak is ott készithetik el számmára a bársony nyergeset.

Szabadkai életképek.

XXXIV. kép.

Miska bácsi és Körpelesz találkozása installáció után.

Miska bácsi: No Körpelesz!... nem volt-e igazam, midőn azt jövedöltem, hogy Lénárd lesz a főispán?

Körpelesz. Bizony isten igaza volt!... és tudja Herr von Miska bácsi, hogy ezen kinevezés nekem 50. frtot jövedelmezett

Miska bácsi: Hogyan?

Körpelesz: Hát csak úgy, mert ha ő méltóságát ki nem nevezik: akkor leiszom magamat 50 frt. áráig... tudja... esupa buslakodásból.

Miska bácsi: Vagy úgy:... azt gondoltam, hogy balpárti vaesorára adott volna annyit.

Körpelesz. Majd elfelejtettem... Nem tetszett hallani azt a viczet, a mit a piacon beszélnek a kinevezés felett, hogy t. i. a miniszter a balpártnak olasz szalámit árult, és a jobbpártnak „bikityi szalámit“ adott.

Miska bácsi: Csak viczeljenek a mint tetszik: azért mégis az én vöm lett legelső főispánja a városnak.

Körpelesz: Az igaz; hanem a kinevezésben utolsó volt.

Miska bácsi: Látszik, hogy maga nem érti az eljárás formalitásait. — Hát tudja az onnan van, hogy igen sokan folyamodtak a szabadkai főispánságért s így nagyon sok időbe és fáradságba került a miniszternek, hogy az én vöm kedvért a többieket lebeszélje.

Körpelesz: Nem lenne-e jó ezt az ujságokba kitenni, például: a „Ludas Matyiba“?

Erre Miska bácsi sótlárványvá meredt; Körpelesz pedig mosolyogva tova ment.

Egy tanu az oszlop mellül.

Függelék kép.

Installationális rikkanes.

Ha én is Lénárd vagyok! úgy én is megteszem Ráday kir. biztost szabadkai díszpolgárnak, hogy eloszlassa főispáni egemről a „fekete foltokat;“ azt pedig legjobban teheti úgy, ha az egész várost elfogatja és áristomba zárátja, kivéven:

A pandurokat, hordárokat és utcai suhanczokat, a kikre mindig szükség van, valabányszor egy közkedvességű főispánnak (?) fáklyás zenét akarunk összetákolni. — Ha aztán a „fekete foltok“ elszlottak: rendeznék banquetet, a melyen ilyen forma toasztot mondanék:

„Beutaztam az egész országot, de sehohsem akadtam nemzetiségekre: a nem-

zetiségi kérdés tehát nem más, mint agyrem, és mindazok, a kik azt pengetik, lázítók és bujtogatók.“

És ha ez is megtörtént: akkor jelentést tennék Tóth Vilmosnak, hogy én a hirneves kir. biztos befogattam a lázítókat, eltörültem a nemzetiségeket, tönkretettem a balpártot, és mindezen érdemeim fejében jövőre is szavaztasson meg az országgyűlési jobbpárt által 150.000 frtot.

Borsika naplójából.

Pattantyuk.

A magyar természetvizsgálók bizottsága egy igen szép levélben megkereste báró Senyei Pal ő exellentziáját, hogy nem lenne e kegyes a jövő évi nagygyűlést elfogadni Bélben?

A nemes báró a legnagyobb előzékenységgel adta tudomására a bizottságnak, hogy épen oly szívélyesen fogja fogadni beeses vendégeit, mint a történelmi társulati tagokat Csörgön.

Viola Károly a pesti terézvárosi casino egyik legünnepeltebb vezére, nevét „Mákvirág“-ra akarja változtatni. A bérmlást hihető, hogy pátor Tritytrotty fogja végére hajtani.

A „Pesther Journal“ tudósítója felszólítja gróf „Zecsenyi Ödönt,“ hogy miután már egy eszimatizstító egyület alakított, nem volna e hajlandó egy pokrócz egyület is alakítani, annál is inkább: mivel ugy tapasztalta, hogy némelyik tüzoltó a gorombáskodást és a pofozkodást már oly tökélyre vitte, mint Szücs Imre a kecskeméti kapitány.

Kerkápoli finanszminiszter 13 millió jövedelmet mutat fel expose-jában, s még is 30 millio kölcsönt kér a képviselőháztól. Ez a füresaság eszünkbe juttatja a következő adomát:

Az egyszeri debreczeni diák diésekedett szülei előtt, hogy a számtanból megnyit tanult ő a kollégiumban s épen 3 fött tojást téven édes anya az asztalra, kezdé magyarázni... hogy a hol három van, ott van öt is. A diák apja erre elvett a három tojásból magának kettőt, feleségének tányérjára kitette a harmadikat s aztán azt mondta fiának: No édes fiam! te add meg azt a két tojást, a mi a harman felül ott maradt a tányéron.

Nem elégednék meg Kerkápoli is azzal a jövedelemmel, a mivel diésekszik?

Ludas Matyi előfizetőihez.

A jelen július, augusztus, szeptemberi évnegyed e hó végével lejárván: bizalommal kérjük előfizetőinket „Ludas Matyi“ újbóli megrendelésére.

Külön előfizetési iverket ezuttal nem küldünk szét; mert a megrendelést és előfizetést czélszerűbb és gazdaságosabb **postai utalványon** beküldeni, melynek bérmentesítése csak **5. krba**, míg az előfizetési iven beküldött bármely csekély összeg 18—20 krba kerül.

Együttal figyelmeztetjük és kérjük azon olvasó-köröket, egyleteket, és magán^{ok} egyéneket, kik a már már lefolyó évnegyedre a megváltási árral még hátralékban vannak, sziveskedjenek ezen utalványozást is az előfizetéssel együtt f. évi október hó 1-őre beküldeni,

a „Ludas Matyi“
szerkesztősége és kiadóhivatala.

Tudomásul a vidéki szülőknek.

Egy vagy két jó családból való tanuló gyermek — kiknek kiképzetése a fővárosban czéloztatik — alól-irotnál egész ellátásra — (tisztán külön szoba, fehérnemű mosatással, jó magyar izlés szerinti koszt, reggeli, ebéd, ozsonna és vacsora) — méltányos feltételek mellett elfogadtatik. -- Lakásom a városháztéren lévén, mint központhoz, közel esik mind a reáliskola, mind a gymnasium, mi tanuló gyermekekre nézve kivált télviz idején igen előnyös. Értekezhetni e tárgyban akár szóval, akár pedig levélbelileg **Pest, városháztér 6. szám** alatt.

Mészáros-Hevessy Antonia,
a „Népszava“ felelős szerkesztőjénél.

A legcsalhatatlanabb és legbiztosabb óvszer a

CHOLERA ELLEN.

Ezen gyógyszer csalhatatlanabb mint a római pápa; ziche rebb mint a nagy lutri; és bámulandóbb csodahatásu, mint a Dal-Cin fizantapogató ujja.

A cholera bekövetkezettségének meggátlására, nincs más mód, mint a mit én ajánlok; eltávolítására nincs más óvszer, mint az én csodaszerem.

Ezen csodaszer a legbiztosabban megfertőzteleníti mind azon helyeken, városokban és falvakban az ártalmas légkört, hol az már Borsszem Jankó által rég inficialva van.

Hogyan szerezhető meg ezen cholera elleni csodaszer?

Az eljárás következő: Végy ki édes atyámfia! a bugyellárisból vagy ládafiából egy *rongyos osztrák forintost* és öt darab *fényes Lónyai magyar piczulát*. Ezt a csekély összeget küld el (magadtól uram! ha szolgád nincs) a patikba. (Notabéne az én patikám a *pósta hivatal*, patikásom a *pósta mester*.) A patikás aztán megírja a receptet, persze utalvány alakjában és felküldi azt nekem

Pestre, városháztér 6-ik sz. a.

hol épen a „Szent Háromság“ patikája van. És én ezen **1 frt 50 kr.** taksáért mindegyik patziensemnek küldök egész három hónapig, meddig a kura tart, a cholera özö hetedhét országon ismert „Ludas Matyi“-féle lapdacsokból hetenként egy egy dózist.

Figyelmeztetem a nemes publikomot, hogy az általam előirt eljárást lelkiismeretesen kövesse s ezen leg-hathatósabb cholera elleni gyógyszerre okvetlenül prenumeráljon, mert különben nem állok jót, hogy mindazokat, kik a prenumeratiót, tehát a kurát elhanyagolják, elő nem fogja a német has!

Bizonyítvány.

Ludas Matyi,
a cholera hasonszenvi doktora.

Hogy a fentebb ajánlott gyógyszer leghathatósabb és legbiztosabb mentőszer a cholera ellen, bizonyítjuk.

Doktor Humor, m. p. (L. S.)

Doktor Viczcz, m. p. (L. S.)

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: Mészáros Károly.

Pest, 1871. Nyomtatta idősb Poldini Ede, úri-utca 7. sz.